



Republika Hrvatska  
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske  
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I KŽ-264/2022-17

## U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

### P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca dr.sc. Tanje Pavelin predsjednice vijeća, te Ivana Turudića, univ.spec.crim., Tomislava Juriše, Sande Janković i Marije Balenović, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice-specijalistice Ivane Bujas, zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog G. R. i dr., zbog kaznenih djela iz članka 111. točka 6. u vezi članka 34. i dr. Kaznenog zakona ("Narodne novine", broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18., 126/19.- dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbama optuženih G. R. i Č. R. podnesenima protiv presude Županijskog suda u Zadru od 15. ožujka 2021. broj K-13/17., u sjednicama održanim 22. ožujka 2023. i 17. svibnja 2023., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice optuženog G. R. i braniteljice optuženog G. R., odvjetnice J. T.

presudio je

Odbijaju se žalbe optuženog G. R. i optuženog Č. R. kao neosnovane te se potvrđuje prvostupajnska presuda.

### Obrazloženje

1. Pobjanom presudom Županijski sud u Zadru proglasio je krivim optuženog G. R. zbog dva kaznena djela teškog ubojstva u pokušaju iz članka 111. točka 6. u vezi s člankom 34. i 51. KZ/11., činjenično i pravno opisanih u izreci te presude, pa mu je za svako od kaznenih djela teškog ubojstva na temelju članka 111. u vezi članka 34., 48. stavak 1. i 49. stavak 1. KZ/11. utvrdio kazne zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, pa ga na temelju članka 51. KZ/11. osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine. Nadalje, optuženi Č. R. proglašen je krivim radi četiri kaznena djela iz članka 230. stavak 2. u svezi stavka 1. i članka 38. KZ/11., činjenično i pravno opisano u izreci te presude, te su mu na temelju članka 230. stavak 2. uz primjenu članka 49. stavak 1. točka 3. KZ/11. utvrđene kazne zatvora u trajanju od po jedne (1) godine za svako djelo, pa je primjenom odredbe iz članka 51. KZ/11. osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 8 (osam) mjeseci u koju mu

je, na temelju članka 54. KZ/11. uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 21. ožujka 2014. do 18. studenog 2016.

2. Na temelju odredbe članka 189. stavak 4. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.), odlučeno je da će se privremeno oduzeti predmeti prema potvrdama ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... vratiti vlasnicima ako oni to zatraže u roku od godine dana nakon okončanja kaznenog postupka, a nakon toga će se predati kriminalističkom muzeju ili uništiti.

3. Temeljem odredbe članka 148. stavak 1. ZKP/08. optuženi G. R. dužan je nadoknaditi trošak kaznenog postupka u iznosu od 7.974,00 kuna, te paušalni trošak kaznenog postupka u iznosu od 1.000,00 kuna, u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude, pod prijetnjom ovrhe, optuženi Č. R. je dužan nadoknaditi stvaran trošak kaznenog postupka u iznosu od 961,99 kuna, te paušalni trošak kaznenog postupka u iznosu od 1.500,00 kuna, u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude, pod prijetnjom ovrhe.

4. Nasuprot tome, optuženi Č. R., oslobođen je optužbe temeljem članka 453. točka 3. ZKP/08. da bi počinio kaznena djela razbojništva iz članka 230. stavak 2. u vezi stavka 1. KZ/11. opisano u točkama 4., 5, 6., 7. i 8. izreke presude.

5. U odnosu na oslobađajući dio presude, na temelju članka 149. stavak 1. ZKP/08. optuženik je oslobođen plaćanja troškova kaznenog postupka koji padaju na teret proračunskih sredstava suda.

6. Protiv te presude optuženi G. R. žali se putem branitelja, odvjetnika G. L. iz R. i odvjetnika J. T. i D. B. iz Z., kao i osobno. S obzirom da se žalbe oba branitelja i optuženika sadržajno nadopunjuju razmatrane su kao jedinstvena cjelina. U osobnoj žalbi sadržajno upire na pogrešno utvrđeno činjenično stanje i povredu kaznenog zakona dok se u žalbi po braniteljima žali iz svih žalbenih osnova i predlaže da se prvostupanjska presuda preinači u oslobađajuću te podredno da se prvostupanjska presuda ukine i uputi na ponovno suđenje i odluku.

7. Optuženi Č. R. žali se po branitelju, odvjetniku M. R., odvjetniku iz R., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na osuđujući dio presude i predlaže preinačiti prvostupanjsku presudu na način da se optuženik oslobodi optužbe te podredno da se ukine prvostupanjska presuda i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

8. Spis je, u skladu s odredbom članka 474. stavak 1. ZKP/08., bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

9. Postupajući sukladno zahtjevima optuženika, javna sjednica vijeća održana je u nazočnosti optuženog G. R., koji se nalazi u Kaznionici u L., pa je njegova nazočnost osigurana putem video konferencijskog uređaja, te njegove braniteljice, odvjetnice J. T. i branitelja optuženog Č. R., odvjetnika M. R. dok uredno pozvani optuženi Č. R. i državni odvjetnik nisu pristupili.

10. Žalbe nisu osnovane.

11. Pozivajući se na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08., optuženi G. R. navodi da je izreka prvostupanjske presude „u opreci s razlozima presude odnosno kako o odlučnim činjenicama postoji znatna proturječnost između onog što se navodi u razlozima presude o sadržaju iskaza danih u postupku i samih iskaza“. Konkretizirajući spomenutu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka, optuženik zapravo upire na pogrešno utvrđeno činjenično stanje, iznosi vlastitu analizu iskaza svjedoka te nalaza sudsko-medicinskog vještaka R. S.. Nadalje, u okviru iste bitne povrede odredaba kaznenog postupka upire da je izreka nerazumljiva jer "ne sadrži potpuno utvrđenje izravne namjere okrivljenika kao i ostvarenje cilja odnosno prouzročenje smrti policijskih službenika".

12. Nasuprot citiranim žalbenim navodima, izreka pobijane presude sadrži opis subjektivnog obilježja djela jer u 3. redu činjeničnog opisa stoji "u nakani da usmrti policijske službenike M. M. i E. P., dakle, opisano je postupanje s izravnom namjerom. Osim toga, iz obrane samog optuženika posve je razvidno da je svjestan da su osobe koje ga žele zaustaviti djelatnici policije, dakle, službene osobe koje obavljaju službenu dužnost pa u postupku nije niti bilo sporno subjektivno obilježje djela u odnosu na kvalifikatorni oblik kaznenog djela. Nadalje, neosnovano upire da je izreka presude proturječna razlozima presude i da postoji znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju iskaza danih u postupku i samih tih iskaza.

13. U okviru iste žalbene osnove, neosnovano optuženi G. R. sadržajno upire da mu je povrijeđeno pravo na obranu iz članka 468. stavak 3. ZKP/08. jer je povrijeđena odredba članka 458. ZKP/08. na način da mu nije dostavljen ovjeren prijevod presude na albanski jezik. Naime, iz spis predmeta je utvrđeno da je prvostupanjska presuda prevedena i dostavljena optuženiku i da je tijekom cijelog postupka imao pravo na sudskog tumača iako on razumije i govori hrvatski jezik u što se drugostupanjski sud uvjerio na javnoj sjednici, kada nije tražio prijevod putem prisutnog sudskog tumača.

14. Optuženi Č. R. žali se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08. navodeći "da je izreka presude u opreci s razlozima presude, odnosno kako o odlučnim činjenicama postoji znatna proturječnost između onog što se navodi u razlozima presude o sadržaju iskaza danih u postupku i samih iskaza pa da je, zaključno time ostvarena bitna povreda iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP". Međutim, obrazlažući i konkretizirajući način na koji je prvostupanjski sud počinio citiranu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka optuženik zapravo upire na pogrešno utvrđeno činjenično stanje, polemizira s obrazloženjem i razlozima prvostupanjske presude, kritizirajući analizu i ocjenu izvedenih dokaza, kojima suprotstavlja vlastitu subjektivnu ocjenu.

15. Slijedom navedenog, nisu osnovane žalbe optuženika zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, a ni ovaj sud pri ispitivanju pobijane presude nije našao da su počinjene povrede procesnog zakona iz članka 476. stavak 1. točka 1. ZKP/08. na koje kao sud drugog stupnja pazi po službenoj dužnosti.

16. Optuženi G. R. u okviru žalbene osnove povrede kaznenog zakona upire na tzv. posrednu povredu kaznenog zakona smatrajući da se konkretno radi o kaznenom

djelu dovođenja u opasnost života i imovine opće opasnom radnjom ili sredstvom, a ne o dva kaznena djela teškog ubojstva u pokušaju. Međutim, opisanom tvrdnjom optuženik ne ukazuje na povredu zakona iz članka 469. ZKP/08. već optuženik tvrdi da je sud na temelju onog činjeničnog stanja koje po stavu žalbe proizlazi iz provedenih dokaza, a ne onog koje je utvrdio prvostupanjski sud, trebao donijeti drugačiju odluku. Naime, optuženik smatra da bi iz pravilno utvrđenih činjenica proizašla drugačija pravna kvalifikacija od one iz pobijane presude ali se ispravnost zakonske kvalifikacije inkriminiranog ponašanja prosuđuje prema sadržaju činjeničnog opisa te inkriminacije, a u konkretnom slučaju nema sumnje da činjenični opis djela iz izreke pobijane presude sadržava sva bitna obilježja kaznenog djela teškog ubojstva iz članka 111. točka 6. KZ/11. Osim toga, optuženik smatra da nije počinio kaznena djela teškog ubojstva u stjecaju na štetu dviju osoba jer je ispalio samo jedan hitac. Suprotno takvom stavu optuženika, mišljenje je ovog suda da je prvostupanjski sud pravilno zaključio da je optuženik postupao s izravnom alternativnom namjerom da počini kaznena djela koja su mu stavljena na teret, a da sasvim slučajno ni jedan od policajaca nije bio pogođen kako to ispravno prvostupanjski sud analizira pod točkom 32.1. pobijane presude. Dakle, optuženi G. R. je počinio kaznena djela iz članka 111. točka 6. u vezi članka 34. KZ/11 u idealnom stjecaju jer su u konkretnom slučaju oba policajca bila u životnoj opasnosti, a optuženik je postupao u cilju da liši života bilo koga od njih pa su tako i obojica oštećenici u ovom kaznenom postupku. Isto tako nije u pravu optuženik da je povrijeđen kazneni zakon jer u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora nije uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru čime upire na povredu kaznenog zakona iz članka 469. točka 6. ZKP/08. jer je optuženi G. R. presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I KŽ-147/2016 od 27. travnja 2017. osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 13 godina u koju kaznu je, na temelju članka 54. KZ/11., uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 21. ožujka 2014 pa nadalje.

17. Stoga nije osnovana žalba optuženika zbog povrede kaznenog zakona a niti je ispitivanjem pobijane presude, na temelju članka 476. stavak 1. točka 2. ZKP/08., utvrđeno niti da bi na štetu optuženika bio povrijeđen kazneni zakon.

18. Žalbenu osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, optuženi G. R. obrazlaže time da prvostupanjski sud nakon provedene rekonstrukcije i dopune nalaza i mišljenja balističkog vještaka nije iznio jasne i dostatne razloge da se nije radilo o kaznenom djelu dovođenja u opasnost života i imovine opće opasnom radnjom ili sredstvom iz članka 215 KZ/11. nego o dva pokušaja teškog ubojstva iz članka 111. točka 6. KZ/11., a koji zaključak prvostupanjski sud pravilno temelji da činjenici da je optuženik pucao u pravcu dvojice oštećenika, a ne u zrak, kako to tvrdi optuženik. Naime, prvostupanjski sud je u obrazloženju presude ispravno cijenio nalaz i mišljenje balističkog vještaka kao i kasniju dopunu istoga te pravilno zaključio da su se policajci našli, u trenutku pucanja, na putanji zrna i sasvim slučajno niti jedan od njih nije pogođen.

19. Također, nije točan navod optuženog G. R. da je oštećeni M. M., ispitan u svojstvu svjedoka, naveo kako ga optuženi G. R. nije imao namjeru usmrtili jer da je to htio on bi i učinio. I kada bi bila izrečena ta tvrdnja, ona bi samo govorila o utisku i stavu oštećenika, međutim, on izrijekom navodi da je optuženik pucao prema njemu iz vatrenog oružja, a to je pravilno utvrdio i prvostupanjski sud povezujući iskaz ovog svjedoka s nalazom balističkog vještaka, pa zbog toga i takav eventualni zaključak svjedoka ne bi bio odlučan. Međutim, optuženik, analizirajući iskaz ovog svjedoka,

zanemaruje da svjedok M. M. opisuje da nije nastavio trčati za optuženikom jer je on skrenuo ulijevo u neosvijetljenu ulicu pa se bojao da će optuženik ponovno pucati što upućuje na ispravnost zaključka prvostupanjskog suda o dinamici samog događaja i postupanju optuženika s izravnom namjerom.

20. Optuženi Č. R. osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja subjektivnom ocjenom i analizom provedenih dokaza. Međutim, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, našao je da je prvostupanjski sud proveo sve potrebne dokaze, koje je potom valjano i savjesno analizirao i kritički ocijenio, i to kako pojedinačno, tako i u međusobnoj povezanosti, pa se zaključci do kojih je na takav, logički neupitan način došao, ukazuju u svemu prihvatljivima. Nije u pravu žalitelj kada navodi da iskazi policijskih službenika M. M., E. P., D. S., I. T., M. R. i G. Z. imaju obilježje indicija, a ne dokaza. Naime, ispitani svjedoci su detaljno i okolnosno govorili o svojim saznanjima s mjesta događaja, svjedoci S., T. i R. su prepoznali optuženika bez imalo dvojbe u dokaznoj radnji prepoznavanja. Nadalje, ugovor o najmu vozila jasno upućuje da je u inkriminirano vrijeme upravo optuženi Č. R. i koristio navedeno vozilo, a njegova obrana u odnosu na djela iz točke 9. i 10. izreke presude da je u vozilu bilo i malodobno dijete koje je vozio liječniku nije životno uvjerljiva niti logična, a iz liječničkog kartona djeteta proizlazi da u vrijeme kada su počinjena ta djela dijete nije posjećivalo liječnika. Nadalje, posve je neživotno i nelogično da bi optuženik unajmio vozilo kojim bi se vozio na rad "na crno", u zimsko doba, mjesecima veljači i ožujku oko 19 sati, kako to ispravno analizira prvostupanjski sud pod točkom 38. i 39. pobijane presude. Iz svega navedenog, prvostupanjski sud je ispravno zaključio da je uloga optuženog Č. R. bila pomaganje u izvršenju kaznenih djela razbojništva, a što je u jednom dijelu potvrdio i optuženi G. R., doduše, navodeći kako optuženi Č. radi jest vozio automobil ali da nije znao da ga vozi na počinjenje kaznenog djela razbojništva. Žalitelj pogrešno minorizira i bagatelizira utvrđenu činjenicu da se automobil Škoda Fabia reg. oznaka ZD ... nalazio upravo u vrijeme i na mjestu izvršenja kaznenih djela razbojništva pogotovo s obzirom na prepoznavanje optuženog Č. R. od strane navedenih svjedoka. Ispravno je prvostupanjski sud zaključio da je u sva četiri kaznena djela optuženi Č. R. sudjelovao u svojstvu pomagača i o tome dao jasne i dostatne razloge na koje se žalitelj u cijelosti upućuje.

Kraj takvog stanja stvari prvostupanjski sud je osnovano ocijenio navode obrane optuženika neuvjerljivima i usmjerenima izbjegavanju kaznene odgovornosti, a razloge koje je za to iznio prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

21. Stoga je činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno.

22. Optuženi G. R. podnio je žalbu zbog odluke o kazni, koju žalbenu osnovu ne obrazlaže, dok je odnosu na optuženog Č. R., koji se žali zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, odluka o kazni ispitana u skladu s odredbom članka 478. ZKP/08.

23. Prvostupanjski sud je optuženom G. R. kao olakotno cijenio iskreno priznanje kaznenih djela iako je zapravo priznao samo činjenicu pucanja, korektno držanje pred sudom, izraženo kajanje, njegovu dosadašnju neosuđivanost, teške obiteljske okolnosti o kojima je iskazivao u obrani, da je riječ o osobi koja je u vrijeme inkriminacija tek navršila .... godinu života, činjenicu da oštećenici prema njemu nisu postavljali imovinskopravni zahtjev, dok s druge strane nisu utvrđene nikakve otegotne okolnosti, čime su se stekli uvjeti za primjenu članka 48. KZ/11, odnosno izricanje kazne koja je blaža od propisanog zakonskog minimuma za kaznena djela

iz točke 2. izreke slijedom čega su mu za svako od počinjenih djela utvrđene pojedinačne kazne zatvora u trajanju od 3 godine te je potom osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4 godine. Optuženom Č. R. prvostupanjski sud također nije našao nikakve otegotne okolnosti već isključivo olakotne, koje se odnose prije svega na njegovu dosadašnju neosuđivanost, činjenicu da je riječ o obiteljskom čovjeku koji je otac jednog maloljetnog djeteta, kao i to da je njegova uloga u izvršenju inkriminiranih djela bila pomagačka. Kako se prema članku 38. KZ/11. pomagatelj može blaže kazniti, to je optuženiku za svako od kaznenih djela iz točaka 3., 9., 10. i 11. izreke utvrđena kazna zatvora niža od propisanog zakonskog minimuma za kaznena djela za koja je proglašen krivim u trajanju od 1 godine zatvora te je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 godine i 8 mjeseci.

24. Preispitujući pobijanu presudu po toj žalbenoj osnovi, a u nedostatku žalbe državnog odvjetnika, drugostupanjski sud nalazi da su kazne zatvora utvrđene po prvostupanjskom sudu u trajanju od tri godine za svako kazneno djelo teškog ubojstva u pokušaju optuženom G. R. te u trajanju od jedne godine za svako kazneno djelo pomaganja u razbojništvu odgovarajuće svim utvrđenim okolnostima, te težini počinjenih djela i ličnosti optuženika, a izrečenim jedinstvenim kaznama zatvora na odgovarajući način će se izraziti društvena osuda zbog počinjenog kaznenog djela, utjecati na počinitelje da ubuduće ne čine kaznena djela, te utjecati na sve ostale da ne čine kaznena djela kao i na svijest građana o pogibeljnosti kaznenih djela i pravednosti kažnjavanja njihovih počinitelja.

25. Slijedom navedenog trebalo je, na temelju članka 482. ZKP/08., odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 17. svibnja 2023.

Predsjednica vijeća  
dr.sc.Tanja Pavelin,v.r.